

sig med sin Mand. Først om Formiddagen var hun naaet herud.

At Per allerede var kommen, havde hun godt vidst. Hun havde oppe fra sit Værelse set ham køre gennem Porten, og hun havde netop skyndt sig med sin Paaklædning for at kunne være her-nede lidt før de andre.

Hun viste sig nu flygtigt i Døren, idet hun blot sendte ham et skødesløst Nik, hvorefter hun straks igen trak sig tilbage, som om hun gik og søgte efter noget.

Per stod lidt og saae efter hende. Ogsaa han blev straks grebet af nogen Forsagthed ved Gen-synet. Nanny havde hele denne Dag været saa langt borte fra hans Tanke.

Det blev ham dog klart, at han maatte gaa ind til hende. Det var jo ogsaa i Længden umuligt for dem at undgaa hinanden. Nu maatte Opgøret komme.

»Leder De efter noget? Kan jeg ikke være Dem til Hjælp?«

»Aa, Tak, det er ingenting . . .,« sagde hun men blev dog ved at lade, som om hun søgte. »Det er bare min Handskeknapper, som jeg har forlagt. Men det er ganske ligegyldigt. Jeg var inde og laante Jakobes. — Det lader ellers til, at vi begge to er kommen i rigelig god Tid,« tilføjede hun efter en Pavse.

»Ja, jeg har været her en hel Time snart.«